

Վահան Տերյան

Բյուր մարդոց մեջ

Բյուր մարդոց մեջ,
Պաղ մարդոց մեջ,
Որպես տրտում
Անապատում
Մենակությո՛ւն,
Մենակությո՛ւն...
Ախ, այս տրտում,
Երկրի ցրտում
Անլուր ընկան,
Անխոս հանգան
Երկնքի հուշ
Երգերս անուշ:
Եվ իմ հոգում,
Տուրտ ու միգում,
Խինդը մեռավ,
Բախտը մարավ
Անվերադարձ,
Անվերադա՛րձ...

1908